

Gündeme Müdahale Yeteneği

Türkiye Komünist Partisi, likidasyon sürecini aştıktan sonra zorlu bir kadro çalışması ile gücü ve olanakları çerçevesinde ülkede toplumsal yaşamın mümkün olan her alanında, farklı biçimlerde, çalışmalarını örgütlü olarak yürütmeye yoluna girmişti. Bugün gelinen noktada tüm bu çalışmalar etkili olmaya başlamıştır. Partimizin, kendi **niceliksel** etkisi henüz istenen aşamaya ulaşmış değildir. Fakat, bu hedefi de yaşama geçirecek **niteliksel** faktör gün geçtikçe gelişmekte ve oturmaktadır.

Bir ülkede sosyalist devrim gerçekleştirmek, sadece partinin görünen yanı ile ilgili bir eylem değildir. İlegal bir partinin üye ve kadro yapısı ile sınıfı etkileme gücü tartışma yaratmayacak derecede önemlidir. Devrimi hedefleyen, proletaryanın iktidarını gerçekleştirme görevini önüne amaç olarak koyan, burjuva devletini tüm kurum ve organları ile dağıtmayı ve yıkmayı strateji katına çıkaran, **Marksçı-Leninci Parti**'nin farklı alanlarda da yaşama geçirmek zorunda olduğu görevler vardır. Onlar gerçekleşmeden devrim gerçekleşemez.

Parti, yasaklı olmasına rağmen tüm legal olanakları değerlendirir. Parti örgütü gizlidir, ancak politika gizli yapılmaz. Onun için **"mümkün olduğu kadar legal - gerektiği kadar illegal"** ilkesi tüm kadro ve örgütlerimiz için, partimizin tümü için geçerlidir.

Bir ülkede devrimi gerçekleştirmek için ordu bölünmek zorundadır ve onun ötesinde bir kesimi de en az nötralize edilmek durumundadır. Diğer bir konu. Devrim stratejisinin güncel pratikte ilerletilmesi, sadece burjuva basın-yayın organlarından elde edilecek bilgiler çerçevesinde mümkün değildir. Partinin çok güvenilir **bilgi kaynakları** ve doğru bilgiye ulaşma yeteneği olmak zorundadır. Daha farklı diğer bir konu da, partinin her türlü mücadele biçimine hazır olması ile ilgilidir. Bu sadece ifade edilmekle yaşama geçmez. Parlamentoda mücadele içinde olmak, sendikalar, partiler, kooperatif, dernek ve odalar dahil tüm toplumsal örgütlenmelerde çalışmak kadar, burjuvazinin devlet şiddeti karşısında **kendini koruma** gerekliliği kadar, devrimci savaşımın gereği olan **darbe** vurmanın koşullarına uygun yeteneğe de sahip olmalıdır parti.

Parti, ancak tüm bu yetenekleri aynı anda ve bir arada kullanabilecek durumda olduğunda, programında yazılı olan stratejik amaç için göreve hazır demektir. Herkesin yeteneği çerçevesinde bu kadar geniş bir çalışma alanında görev üstlenme olanağı vardır. Yeter ki, **dürüst, samimi, mütevazî, fedakar ve inançlı olarak mücadeleye hazır olalım.** Parti, tüm kadro ve sempatanları

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 7 Haziran 2016 Tarihli Açıklaması

Gün, Devrimci Alternatifi Oluşturma Günüdür!

AKP-SARAY Rejiminin miadı dolmuştur. Bütün dış ve iç politika yönelimleri, söylemleri bunun işaretleridir. 2013 Haziran Gezi Direnişi bu sürecin dışa vurmasının başlangıcı olmuştur. Rejim, o tarihten itibaren uzatmaları oynamaktadır.

İlerici demokratik güçlerin karşısında topyekün bir burjuva devlet aklı vardır. Önceki yıllarda karşı karşıya gelmiş gibi duran güçler birleşmiştir. Türk-İslam Sentezi temelli gerici, faşist doktrin resmi olarak tüm burjuva partileri ve sermaye güçleri tarafından sahiplenilmektedir. Aralarında nüans farklılıkları olması bu gerçeği değiştirmemektedir. İki binlerin ilk on yılında "laik-şeriatçi" ikilemi üzerinden yürütülen kampanyaların bir senaryo olduğunu partimiz o günlerde açıklamıştı. O dönemde bu taktiği göremeyen güçler bugün bu gerçeklikle yüzleşince pusulasız kalmışlardır.

Bu devlet, Türk milliyetçiliği ve İslam dinini kitleleri yönetmek için bir araç olarak kullanmaktadır. Eğitim sisteminden tüm güncel kültürel uygulamalara kadar kitlelerin beynini yıkamak için her yöntem yaşama geçirilmektedir. Tenzih ederek söylemek zorundayız. Camilerde verilen vaazlar bu politikaların halka din görevlileri tarafından şırınga edilmesi temelinde programlanmaktadır. Bütün uğursuz resmi politik uygulamalar "Allahın izniyle..." belirlenmesiyle başlayan cümleler yoluyla ifade edilmektedir. Plana uygun olmayan her başarısızlık "Takdir-i İlahi" ile açıklanmaktadır. Dini hassasiyetleri güçlü olan yoksul halk kesimlerimiz bu ifadeleri sorgulamadan kabul etmektedirler. Bu devlet din tüccarlığı ile ayakta kalabilmektedir.

Kürdistan'da yakıp yıktıkları şehirlerin bedelini ödemeden, şehit edebiyatı yaratmak ve milliyetçi duyguları körüklemek için binlerce genç ölüme sürülüyor. Cumhuriyetin kuruluşundan beri "Peygamber Ocağı" olarak nitelendirdikleri Türk Silahlı Kuvvetleri bu kanlı ve kirli senaryonun parçasıdır. Tekbir naraları ile vahşet uygulamak karşılıksız kalacak bir eylem değildir.

Devletin tüm maddi-tekniğin olanaklarını, örtülü-örtüsüz ödenek bütçelerini, propaganda araçlarını bu amaçla kullanan, yoksul halka sahte bir cennet vaadeden politikalar ilelebet süremez. Yaşamın gerçekleri farklıdır, serttir ve acıdır.

Gelişmeler, burjuva egemen güçlerin ve iktidarlarının gerçek yüzünü geniş halk kitleleri nezdinde deşifre edecektir. Bu alanda en büyük görev, bu ülkenin dürüst, namuslu, devrimci, demokratik, ilerici güçlerine düşmektedir. Bu rejim ile çıkarları çelişen en geniş kesimlerin siyasi temsilinin bir araya gelmesi ve tabanda bu siyasi kesimlerin damarlarının birlikte hareket etmesinin sağlanması en acil güncel görevimizdir.

Bir yandan halkın seçtiği vekillerin dokunulmazlıklarının kaldırılması yoluyla parlamento dışına itilmeleri, diğer yandan Kürt halkına ve Türkiye işçi sınıfının tümüne yönelik, bir iç savaş pratiğinde devlet yetkilileri ve emir veren komutanlar dahil, bu savaşa dahil olan tüm asker, polis ve sivil paramiliter elemanların dokunulmazlık ayrıcalığına kavuşturulması kabul edilemez.

İşgücü sömürsünü keskinleştiren yasalara her gün yenilerinin eklendiği, yıllarca yürütülen mücadeleler sonucunda elde edilen sosyal, ekonomik ve demokratik kazanımların yok edildiği koşullarda gelişmelere sessiz kalmak en geç, emekçilerin günlük yaşamında hissedilir olduğu zaman mümkün olmayacaktır.

Haber alma özgürlüğünün, basın-yayın organlarına uygulanan karanlık bir yasak ve sansür yoluyla engellenmesi, gazetecilerin, akademisyenlerin, hukukçuların tutuklanması kabul edilemez.

Kapitalist düzende, burjuvazinin organları olan, ancak göreceli olarak bağımsızlıkları var sayılan yargı kurumlarının bütünüyle AKP-SARAY Rejiminin başının denetimine girmesi diktatörlük uygulamalarının olağan sonucudur.

Eğitim sistemini gericileştiren ve yaz-boz tahtasına çeviren, kimseye danışmadan gerçekleştirilen uygulamalara, milyonlarca öğrencinin, velisinin, öğretmen ve eğitmenin sessiz kalması beklenemez.

Ortadoğu'da, bölgenin en gerici güçleri ile işbirliği içinde, şeriatçi vahşet örgütlerini destekleyerek, bölgeyi ateşe boğan, milyonlarca insanı yerlerinden yurtlarından eden, onbinlercesini katleden, şehirleri yıkan AKP-SARAY Rejiminin savaş politikaları karşısında en sert tavır alınmalıdır. Bölgedeki barış ve demokrasi güçleri ile Türkiye ilerici güçlerinin işbirliği sağlanmalıdır. Kürt halkının bölgedeki meşru hakları savunulmalıdır.

Ülkenin üçte birinde kendi halkına karşı bir intikam ve imha savaşı yürütülmesine karşı sağduyulu her yurttaşın sözünü söylemesi gerekmektedir. Bugün Kürdistan'da imha politikasının ötesinde bölgenin demografisinin değiştirilmesi ve asimilasyonun sağlanması için insanların öldürülmesi dışında tüm yaşam alanları, kentler, köyler, imha ediliyor, yakılıyor, yıkılıyor. Türkiye nüfusunun üçte ikisi bu ırkçı, sömürgeci uygulamaları

Dış Politikanın Rejim Üzerindeki Etkisi ve Görevlerimiz

o Levent ERDEMİR

Türkiye Komünist Parti Merkez Komitesi 6 Mayıs 2016 tarihli açıklamasında şu önemli tespiti yapmıştı: *“Devlet güçleri bir araya gelmiştir ve tek vücut olarak davranmaktadır. Kürt Özgürlük Hareketi'nin mücadelesi de devletin bu stratejisi karşısında yeni bir aşamaya yükselmiştir. KÖH teknolojik ve stratejik olarak politik anlamda yeni nitelikte bir sürece yönelmek zorundadır. Bu da AKP ve Saray rejiminin yıkılmasıdır. Kürt halkının özgürleşmesi ile Türkiye'nin demokratikleşmesinin ortak stratejisinin gerçekleştirilmesidir.*

Erdoğan, kendi stratejisi doğrultusunda sonuna kadar gitmek durumundadır. Geri dönüşü yoktur. Başkanlık olarak nitelendirdiği faşist diktatörlük sistemini garanti altına aldıktan sonra daha büyük maceralara hazırlanmayı planlamaktadır. Bu planların içinde Suriye'ye savaş açmak da vardır. Suriye'ye savaş açmayı ya başkanlık hayallerini gerçekleştirdiğinde, ya da gerçekleştiremeyeceğini gördüğünde kendini kurtarmak için uygulayabileceği öngörülebilir.

(...) Bütün bu gelişmeler yeni bir kırılmanın işaretleridir. Türkiye Cumhuriyeti Devleti şiddetli bir deprem ile karşı karşıya kalacağı dönemlerin ön günlerini yaşamaktadır.”

Son haftaların gelişmeleri ve daha da belirginleşen dış politik krizler Partimizin bu tespitini doğrulamaktadır. Jeolojik açıdan deprem fayları üzerinde duran Türkiye, siyasi açıdan da kırılmaları artan faylar üzerinde durmaktadır. Kürt Özgürlük Hareketi'nin mücadelesi, toplumsal kutuplaşmanın yarattığı gerilimler, ekonomik büyümedeki gerilemeler, işçi sınıfının otomotiv ve maden sektörlerinde verdiği güncel sınıf kavgaları, barış, demokrasi ve sosyalizm güçlerinin direnişleri, yer altında fokurdayarak kaynaklayan lav nehirleri misali, büyük depremin etkisini şiddetlendirerek, rejim krizini çöküş sürecine sokacak potansiyel taşımaktadır.

Ancak şunu da bilmek gerekiyor: Erdoğan, oluşturmak istediği teokratik-faşist diktatörlük sürecinde yalnız değildir. Uluslararası sermaye, “yerli” işbirlikçi tekelci burjuvazi, devletin tüm bileşen güçleri ve ABD emperyalizmi ile Avrupa'daki emperyalist güçler AKP ve Saray rejimini desteklemektedirler. Bu bağlamda ve salt Erdoğan'ın gündem değiştirmek için Avrupa Birliği'ne karşı sert söylemler kullanmasına aldanıp, Erdoğan'a karşı “Batı'dan yardım” beklemenin ham hayalden ibaret olduğunu unutmamak gerekir. Sonuçta Erdoğan'ın emperyalist güçlerle kavga ettiği görüntüsü, bir konjonktürel olma dışında başka bir şey değildir. Çünkü mesele Erdoğan ile emperyalistler arasında değil, emperyalistlerle

Türkiye'deki işbirlikçilerinin oluşturduğu yapı arasındaki sorunlardır. Erdoğan bugün için bu işleyişte rol alan bir görev sahibidir. AKP ve Saray rejimi öyle ya da böyle, hem tekelci burjuvaziyle, hem de emperyalizmle uzlaşacaktır, uzlaşmak zorundadır. Türkiye'deki burjuva devleti de Erdoğan'dan ve onun partisinden ibaret değildir. Uluslararası emperyalist güçler, bugün onunla yürüyorlar, yarın bu değişebilir. Aslanan bu güçlerin bölge ve dünyanın yeniden paylaşımına yönelik stratejileridir.

TC Devleti ile ABD arasında kimi sorun ve çelişkilerin olduğunu da görmezden gelmemeliyiz. Bunlar çıkar çelişkileri ve uygulamadaki görüş farklılıklarıdır. Şu aşamada belirleyici faktörler değildir. TC Devleti'nin bölgede güçlenmek ve oyun kurucu kurula dahil olma istemi ile kağıt üzerinde yapılan planların, gerçek hayatta bire bir gerçekleşmemesi üzerine emperyalist güçlerin geliştirdikleri yeni yol ve yöntemlerin Türkiye egemenlerinin amaç ve istemleri ile gelişmesi bazen bu tür çelişki ve gerginliklere sebep olabiliyor. Olabilecek en uç ihtimal,

Türkiye'de varolan iktidarın alternatifinin yaratılmasıdır. Bunun ise koşulları uluslararası güçler açısından oluşmamış ise - ki öyle, dönemsel gerginliklerin kamuoyuna yansımaları da olağandır. Uluslararası emperyalist güçler açısından Türkiye'nin bir görevi vardır ve buna uygun bir devlet yapısı olmalıdır. Erdoğan, çeşitli süreçlerden geçerek ve manevralar yaparak bugün iktidar olduğu koşullardan farklı ittifaklar ile yönetmeye çalışmaktadır. Yeni ittifakları ile ondört yıl önce göreve getirildiğinde angaje olduğu stratejiler arasında çelişkiler baş göstermiştir. Bunun “sancıları” hem dış, hem de iç politikaya doğrudan yansımaktadır.

1 Kasım darbesinden bu yana yurt içinde ve özellikle dış politikada şiddeti artırılan saldırganlık süreci, bu uzlaşma arayışının açık ifadesidir. Ama bu saldırganlık aynı zamanda rejimin güçsüzlüğünden de kaynaklanmaktadır. Çünkü rejim korku, şantaj ve milliyetçilikle sağladığı oy desteğini aynı düzeyde tutmakta zorlanmaktadır. Şu ana kadar AKP iktidarının arkasında duran emekçi ve yoksul kitleler borç batağında duruyorlar. Ekonomik durumları bariz bir şekilde kötüleşmektedir. AKP içinde dışlamaların ve hoşnutsuzluğun yarattığı çatlak giderek büyümektedir. AKP ve Saray rejimine doğrudan veya dolaylı olarak destek çıkan faşist MHP ve ulusalcı-devletçi CHP içten içe çürümekte ve ayrışmalar yaşamaktadırlar.

Dış politikada ise durum kendileri açısından dahi çelişkiler ile doludur. Ülke, dış politikası iflas etmiş, tüm komşularıyla sorun yaşayan, güvenilirmez ve irrasyonel adımlar atan, komşularını tehdit eden, hiç bir uluslararası antlaşmaya uymayan ve

emperyalist güçler ile Suudi Arabistan gibi bölge despotlarının oyuncağı haline gelen onursuz bir konumdadır.

AKP ve Saray rejimi buna rağmen ve tam da bu nedenle dış politikadaki saldırganlığını artırmakta, maceracı bir çizgi izlemektedir. Rejimin “Esad'ı alaşağı etme” ve “Halep fatihi olma” hayalleri çökmesine rağmen, Suriye'ye müdahale etmeye, Rojava'daki savunma güçlerini bombalamaya, cihatçı terör gruplarını desteklemeye devam etmektedir. Avrupa Birliği'yle yapılan mülteci anlaşmasından ve Avrupa'nın en gerici ve en saldırgan emperyalist gücü olan Federal Almanya'nın Suriye'de “uçuşa yasak bölge” taleplerini desteklemesinden cesaret alan rejim, açıkça Suriye ile girişilecek bir savaşı çıkış yolu olarak görmektedir. Gerçekten de böylesi bir savaş, teokratik-faşist diktatörlüğün kurulmasının en önemli adımlarından birisi olabilir.

Rejim, Suriye'ye yönelik saldırganlığı için Avrupa'daki emperyalist güçlerin sağladığı desteğin haricinde, ABD'de yapılacak olan başkanlık seçimlerine de ümitlerini bağlamaktadır, keza bunda haklı bazı beklentileri vardır. Çünkü ister Trump, isterse Clinton olsun, kim seçilirse seçilsin, ABD emperyalizminin Ortadoğu'da daha savaşçı bir çizgi izleyeceği şimdiden bellidir. Bu da gerek Türkiye'de, gerekse de Ortadoğu'da gericiliği ve diktatörlükleri besleyecektir. Ortadoğuda Türkiye açısından en rahatsız edici mesele Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi ve dört parçada Kürdistan'ın varlığıdır. Erdoğan, Kürt Özgürlük Hareketi'ni kendi istediği noktaya çekemediği ve devleti oluşturan güçler arasında bu konuda farklı gibi olduğu gözükse de fikir birliği olmasından kaynaklı zorluklar yaşamaktadır. Erdoğan, bütün bölgede söz sahibi olmak için Kürdistan Ulusal Kurtuluş ve Özgürlük güçlerini kullanarak Irak, Suriye, Filistin ve ilerde İran'a yönelik planlar yapıyordu. Bu olmadı.

Erdoğan'ın başında bulunduğu rejimin hesabı, emperyalist güçlerle olan ittifakin yenilenmesi üzerine kuruludur. Ülke içinde tüm gerici-faşist akımları, tekelci burjuvaziye ve ergenekoncu-ulusalcı-darbeci güçler ile sivil ve askeri bürokrasiye arkasında toplanan ve burjuva-demokratik parlamenter sistemi askıya almasına, kuvvetler ayrılığı ilkesini fiilen kaldırmasına, kendi topraklarını bombalamasına, yurttaşlarını katletmesine ses çıkarmayan Avrupa'nın desteğini sağlayan AKP ve Saray rejimi, yeni ABD başkanıyla Suriye ile savaş planlarını gerçekleştirebileceğini ummaktadır.

Rejim saldırgan dış politikası üzerinden emperyalizm ile bir pazarlık içerisine girmiştir. Suriye'de Rusya'nın müdahalesiyle tökezleyen emperyalist stratejilerin önünü açmak için, Türkiye'nin hamisi ve jandarması olacağı bir

Komünistler ve Mücadelenin Kıstasları

o Mehmet KADIRGA

Komünistler hakkında karşı propaganda yapanlar en çok üç noktaya vurgu yaparlar. Birincisi; "Servet düşmanı", İkincisi; "Terörist", Üçüncüsü; "Totaliter devletten yana". Bu yakıştırmalar sadece karşı propaganda amaçlıdır. Tersten ifade biçimi ile, gerçekleri "bardağın boş kalan kısmı" temelinde, kendi bakış açıları ile açıklayarak, yoksul emekçi ve sömürülen işçileri kendi görüşleri ile etkilemeye çalışırlar.

Biz de bu üç noktayı "bardağın dolu tarafından" ele alalım. Birincisi; onların "servet düşmanlığı" olarak adlandırdıkları bizim açımızdan üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kaldırılmasıdır. İkincisi; onların "terörist" dedikleri, burjuva devlet aygıtının yıkılıp parçalanmasıdır, yani devrimdir. Üçüncüsü; onların "totaliter devletten yana" dedikleri, nüfusun çoğunluğunun çıkarına olan, işçi ve emekçiler için demokrasi anlamına gelen proletarya diktatörlüğüdür.

Bunların tümü doğrudur. Burjuvazinin niteleme ve açıklama biçimi yanlıştır. Bu da bilinçlidir. Burjuvazi tüm olanakları ile gerçekleri bu derece çarpıtırken, komünistlerin yapması gereken, en geniş işçi ve emekçi yığınlarına doğruları götürmektir, onları örgütlemektir, ki bu amaçlar gerçekleşebilsin.

Burjuvazi ne yapacak? Bütün maddi, manevi imkanları ile, yasaları, silahlı güçleri ve propaganda araçları ile bu gelişmeyi engellemeye çalışacak. Eğitim sistemini kendi amaçları doğrultusunda bir içerikle şekillendirecek, din faktörünü istismar düzeyinde kullanacak, yurtseverlik duygularını istismar edip milliyetçi bir anlayışı toplumun hücrelerine sokmaya çalışacak, halkın kendi öz örgütlenmelerini, dayanışma örgütlenmeleri dahil engellemeye, içeriklerini etkilemeye, değiştirmeye çalışacak, işçi ve emekçilerin demokratik-sendikal örgütlenmelerini önce yasaklamaya, haklarına sahip çıkmalarını engellemeye çalışacak, onu beceremediğinde de kendi sendikalarını kuracak veya var olanları kendi çıkarları doğrultusunda etkilemeye çalışacak. İşçileri ulusal özelliklerine, inançlarına göre bölüp karşı karşıya getirmeye çalışacak ki, ezilenler ve sömürülenler birlikte hareket edip haklarını elde etmeye yönelmesinler.

Bütün bunlar, kendi yaşam deneyimizde, günlük hayatta sürekli yüzleştığımız gerçekler. Yazdıklarımız sınıf bilinci edinmiş işçi emekçiler için bilinmez değil. Ancak toplumun büyük sayısal çoğunluğu, kullandıkları bu yöntemler sayesinde burjuvazinin ideolojik ve sonuç itibarı ile politik etkisi altında.

Komünistlerin görevi, aslında kendi temel ve burjuvazi ile uzlaşmaz sorunları

çerçevesinde geniş işçi ve emekçi yığınları, yoksulları, işsizleri uyandırmak ve örgütlemektir. Uyandırmak eylemi, kendi sorunlarının farkında olmalarını sağlamak, yani bilinçlendirmek yönünde ilk adımları atmaktır.

Yazımızın ilk paragrafından da anlaşılacağı gibi, bütün sorunlarımızın temeli üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetten kaynaklı. Özel mülkiyet yerine toplumsal mülkiyet oluşturulduğunda, kapitalizmde işçi ve emekçilerin sırtından kazanılıp patronların kasalarına giren artı-değer, yani sömürülerek elde edilen kazanç, devletin bütçesine girecek. Bu bütçe de başta işçi ve emekçiler olmak üzere tüm halkın sosyal ihtiyaçları için harcanacak. Eğitim, sağlık hizmetleri ücretsiz olacak. Ulaşım, konut ve günlük ihtiyaçlar devlet tarafından maddi olarak desteklenecek (sübvansede edilecek). Böylelikle işçi ve emekçilerin ürettikleri değer, yeniden tüm toplumun hizmetine sunulacak.

Bu koşulları sağlamak için, yani üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kaldırılması için sosyalist devrimin gerçekleşmesi gerekiyor. Varolan yapıların yıkılması dediğimiz, mülkiyet ilişkileri ve o temelde sadece burjuvazinin çıkarlarını korumak için oluşturulan devlet yapısının dağıtılmasıdır. Onun yerine proletaryanın ve tüm işçi ve emekçilerin haklarının korunacağı bir devlet yapısı oluşturulmasıdır. Bu devlet, ülkedeki tüm üretim ve dağıtım planlı olarak uygulayarak, toplumun ihtiyaçlarının eşit olarak karşılanmasını sağlamakla ve bu düzeni korumakla, geliştirmekle yükümlüdür.

Kapitalizmde sorunun temeli özel mülkiyetten kaynaklı işgücü sömürüsü ise, bunu da ortadan kaldıracak tek güç bu sömürüye maruz kalanlardır. Bütün değerleri yaratıp en kötü koşullarda yaşamak zorunda bırakılanlar, ürettikleri gibi yönetmesini de beceremeyecek durumdadırlar. Dolayısıyla, işçi sınıfının mücadelesine dayanmayan hiç bir toplumsal değişim sorunların kökten çözümünü sağlayamaz.

Karl Marks ve Friedrich Engels, kendilerinden önceki felsefecilere, ekonomistlere ve siyaset bilimcilerinin görüşlerini inceleyerek, onların işçi sınıfı açısından eksiklerini kimi konularda tamamlayarak, kimi alanlarda ise farklı değerlendirerek işçi sınıfının bilimini oluşturmuşlardır. Marks ve Engels bu çalışmayı yaparken, toplumu dönüştürecek ve insanın insan tarafından sömürülmesine son verecek tek sınıfın işçi sınıfı olduğunu tespit etmişler ve bunu bilimsel olarak gerçekleştirmişlerdir.

Lenin ise 1917 Büyük Ekim Devrimi'ne önderlik ederek, ve gerek devrimin hazırlanması sürecinde, gerekse de devrim

gerçekleştirildikten sonra proletarya devletinin yapılanması ve geliştirilmesi sürecinde, Marks ve Engels'in kuramları temelinde Marksizmi geliştirerek işçi sınıfının bilimine çok önemli katkılar sağlamıştır. Bunun için biz işçi sınıfının bilimini Marksizm-Leninizm olarak nitelendiriyoruz.

Bütün bu konuları neden hatırlama gereği duyduk ? Sadece ve sadece bu bilim doğrultusunda mücadele edenler kapitalist toplumdaki uzlaşmaz temel çelişkinin, emek ile sermaye arasındaki çelişkinin çözümünü sağlayabilirler. Bu da işçi sınıfının bilimi olan Marksizm-Leninizm'i kılavuz edinen komünistlerin ve işçi sınıfının öncü politik örgütü komünist partisi sayesinde vücut bulur. Komünist parti de, yazımızın en başında vurguladığımız temel görevleri yerine getirmek için mücadele eder. Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kaldırılması için sosyalist devrimin gerçekleştirilmesine öncülük edip, proletarya diktatörlüğünün kurulması!

Buradan çıkan en önemli sonuç, burjuva devletinin tüm aygıtları ile yıkılması gerekliliğidir. Proletarya diktatörlüğünün kurulması, burjuva diktatörlüğünün dönüşümü veya sönümlenmesi ile mümkün değildir. Günümüzde de kimi reformist, revizyonist hatta devrimci görüşler ile komünist görüşler arasındaki ana ayrım çizgisi bu konuda somutlanmaktadır. Mücadelede burjuva devletinin devrimci yoldan yıkılmasını hedefine koymayan bir hareket, devrimci olabilir ama komünist olamaz. Bu tespiti hiç bir mücadeleyi kötümek için yapmıyoruz, sadece bir gerçeği dile getiriyoruz. Bu nokta önemlidir, çünkü komünist parti kadroları, savaşçıları bu teorik, ideolojik ve politik ilkeler temelinde örgütlenirler. Hiç kimse devrime gönül vermiş, türlü fedakarlıklar ve can güvenliği tehlikesi altında mücadele eden işçileri, emekçileri, gençleri, kadınları yanıltma hakkına sahip değildir. Komünistler görüşlerini gizlemezler. Bu nedenden dolayı komünist eğitimin, Marksizm-Leninizm biliminin genç komünistler tarafından hazmedilerek öğrenilmesinin yaşamsal önemi vardır. Değilse, eksik yapılan her çalışma, özensiz gerçekleştirilen her örgütlenme devlet ile karşı karşıya geldiğinde olumsuz gelişmelere sebep olacaktır.

Komünistler sınıf mücadelesinin içinde yetişir, sınanır ve eğitilirler. Ve bu mücadelede devlet ile karşı karşıya gelirler. Devlet ise okun sivri ucunu her zaman kendisini yıkmak isteyen komünistlere karşı yönelmiştir. Komünistlerin bu hassas noktada, geri adım atma, kıvrıma, teslim olma, uzlaşma şansları yoktur. Bu gerçeğin bilincimize çok iyi kazınması gerekir. Burjuvazinin ve onun devlet organlarını devrimcileri bazen "iyi" komünist, "kötü" komünist olarak ayırmasının sebebi budur. Kime göre "iyi" veya "kötü" ? Kuşkusuz ki burjuvaziye göre. Onun için

Komünistler ve Mücadelenin Kıstasları...(3. sayfadan devam)

bilimsel sosyalizmin gerekliliğine inanmış tüm devrimci kadroları etraflarındaki adı "devrimci", "sosyalist", "komünist" olan örgüt ve dergileri tekrar bu gözle incelemelerini ivedilikle öneririz. Türkiye Komünist Partisinin Marksçı-Leninici kadroları, Mustafa Suphilerin kurduğu partinin, Bilen yoldaşın politik hattının takipçileri olarak Mustafa Suphilerin, Mustafa Hayrullahoğlu'nun ve binlerce katledilen kadromuzun devlet tarafından neden hedef seçildiğini doğru irdelemeleri gerekmektedir. Türkiye'de planlı olarak katledilen, hangi örgüt mensubu olursa tüm komünist kadroların, devlet ile olan ilişkiler konusundaki görüşlerine dikkat etmemiz gerekmektedir. Marksizm-Leninizm'i sözde değil, özde

savunmak Deniz Gezmiş'lerin de, Mahir Çayan'ların da, İbrahim Kaypakkaya'ların da devlet tarafından planlı olarak katledilmelerinin nedenidir. Aynı şekilde Kemal Tayfun Benol gibi, toplu bir katliamda komünist kadroların katledilmesi, onların diğer yurtsever, demokrat, ilerici, devrimci kadrolar yanında "kazaya mazur kalarak" katledilmesi değildir. Barış-Emek-Demokrasi gibi, geniş yığınları sosyalizm mücadelesine yönelttiği eylemliliklerin militan kadroları hedef alındığı ve onların örgütlediği direniş ve eylemlilikler geniş kitleleri sardığı için Tayfun'lar, Serdar'lar, Tekin'ler, Erol'lar katledilmişlerdir. Devletin hiç bir eylemi kendisi açısından sebepsiz değildir ve hedefi bellidir.

En "parlak" ve "keskin" söylemleri "komünist" kisvesi altında sarfedip sırça köşklerinde zarar görmeden oturup ahkam kesenler teşhir edilmeli ve yalnız bırakılmalıdır. Onların devlet ile bir zorları olmadığı için, devletin de onlarla bir sorunu yoktur. Olan, onların "parlak" sözlerine inanıp henüz uyanma fırsatı bulamayan genç devrim gönüllülerine olmaktadır. Varolan devrimci duygu ve düşünceleri köreltilmekte ve düzen içi unsurlar haline gelmektedirler. Komünistlere düşen görev, burjuvaziye karşı mücadele ederken, burjuvazinin, işçi sınıfının devrimci mücadelesinin içine yerleştirdiği unsurları deşifre ve teşhir etmektir.

Dış Politikanın Rejim Üzerindeki Etkileri...(2. sayfadan devam)

Ortadoğu "çözümü" önermektedir. Rejimin emperyalizme verdiği vaat açıktır: ülke içinde her türlü direnci anında bastırarak, ülke kaynaklarını ulusal ve uluslararası tekellere peşkeş çeken, politikalarına gerici Sünni mezhepçiliği ile emekçi ve yoksul kitlelerin rızasını sağlayan, vahşi kapitalist sömürünün mezar sessizliğinde ülkeyi yöneten ve Ortadoğu'da emperyalizmin tahakkümünü sağlamlaştıracak, enerji ve hammadde kaynaklarının engelsiz sömürsünü sağlayacak, etnik ve mezhep çatışmalarıyla bölge halklarını birbirine düşürecek kanlı ve karanlık bir düzenin koruyucusu olan bir rejim. Böylesi bir rejim ve böylesi bir Ortadoğu düzeni, sadece kan gölüne dönen bölgeyi topyekun alt-üst etmekle kalmayacak, tüm dünyanın nükleer cehennem dönuşme tehlikesini de artıracaktır. AKP ve Saray rejimi artık tüm dünyaya yönelik bir tehdit haline gelmiştir. Erdoğan'ın "yedi düvele meydan okuma" tavrının ardında bu gerçek durmaktadır.

Ancak rejim Kürt Özgürlük Hareketi'nin mücadelesini, Kürt yoksul kitlelerinin şimdiye kadar olduğu gibi yaşamama kararlılığını, Türkiye işçi sınıfının devrimci güçlerinin ve

komünistlerin üstlenebilecekleri tarihsel rolü hesaba katmamaktadır. Rejimin içinde bulunduğu krizler her halükarda derinleşecektir. Toplumsal ilerlemeden yana olan devrimci ve demokratik güçlerin, barış yanlılarının ve özellikle biz komünistlerin görevi, rejimin krizlerini çöküş sürecine dönüştürecek bir mücadele hattı kurmaktır. Partimizin 6 Mayıs tarihli açıklamasında vurgulandığı gibi:

"Türkiye'nin genelinde sınıf hareketinin gelişimi ve Kürt halkının direnişine fiili katılım güncel görevimizdir. Saray ve AKP rejimine karşı en geniş birlik elzemdir. Bu birlik sadece parlamenter kazanımları korumayı içeren bir birlik değildir. Parlamento dahil, fabrikalarda, üniversitelerde, semt ve mahallelerde, kırsal alanda direnişin adım adım önlmesi, topyekun devrimci bir atılım için birliktir."

Türkiye'yi gericiğin karanlığından ve savaş ateşlerinden kurtarmak, Türk ve Kürt halklarının özgürleşmesini sağlamak için tüm barış, demokrasi ve sosyalizm güçlerinin yeni Gezi Direnişleri, Kobane Direnişleri, Cizre Direnişleri, Otomotiv Direnişleri, Maden Direnişleri yaratmaları mümkündür ve

gereklidir."

Bugün Türkiye'de bu anlamda bir kitle mücadelesinin yükseltilmesi için tüm ilerici, demokratik, yurtsever güçlerin ortak hareketinin sağlanması ve ilk aşamada AKP-Saray rejimini hedeflemesi gerekmektedir. İçeride Kürt halkına yönelik imha ve terör ile dışarıda savaş politikalarına tepki gösterecek, işçi sınıfının ve tüm emekçilerin sosyal ve demokratik hakların kısıtlanmasına karşı çıkacak, yolsuzluğa, usulsüzlüğe ve hırsızlığa karşı mümkün olan en geniş kitlenin ayağa kalkmasını sağlayacak, dinsel gericiğin karanlığına hayır diyebilecek bir strateji bu ortak hareketin en geniş kesimleri kapsamasını sağlayabilir. **Barış - Demokrasi ve Toplumsal İlerleme** belgisi ile gelişecek böyle bir hareket **Sosyalizm** için mücadelenin gelişmesinin teminatı olacaktır.

Türkiye Komünist Partisi'nin neferleri, Marksizm-Leninizme olan sarsılmaz inançları ile her yerde ve her alanda bu güncel görevi yerine getirmede öncü rol oynayacak, sorumluluklarının üstesinden geleceklerdir. Komünistler sözlerine sadıktır.

Gündeme...(1. sayfadan devam)

yeteneklerine göre, ihtiyaçlarına uygun olarak **istihdam** etme yeteneğine sahiptir. Gazete dağıtımını da, kurye görevini yerine getirmek de, legal parti lokallerini düzenli açıp kapatmak da, dernek nöbeti tutmak da, Milletvekili olmak da, dernek, sendika yöneticisi olmak da, yasal partilerde, basın-yayın organlarında, devlet kurum ve kuruluşlarında çalışmak da, gizli parti görevine sahip olmak da, yoldaşlarının güvenliğini sağlama görevi de birbirinden değerli ve önemli görevlerdir. Görevin büyüğü, küçüğü yoktur. **Politik gündeme komünist müdahaleyi** gerçekleştirmek için her birine ihtiyacımız vardır. **Parti örgütünün tümü** ise bu savaşımın güvencesidir.

Gün, Devrimci Alternatifi...(1. sayfadan devam)

Kabul etmemelidir.

AKP-SARAY Rejiminin azami düzeye ulaşmış yolsuzluk, gasp ve hırsızlık pratikleri tüm sansür ve yayın yasaklarına karşı açığa çıkarılmalı, dini duygularını istismar ederek desteğini aldıkları yoksul halk kesimleri nezdinde soyutlanmaları sağlanmalıdır.

Bu başlıklar, ülkenin en geniş demokratik muhalefet kesimlerinin birlikte davranabilecekleri konulardır. Bunu sağlamak için öncelikle barış ve demokrasiden yana en geniş ilerici, demokratik, yurtsever güçlerin birlikteliği ile AKP-SARAY Rejimini yıkacak gücü yaratmalıyız. Partimizin, diğer sosyalizm güçleri ile birlikte bu süreçte üstlendiği rol, en geniş kitlelerin kendi deneyimleri temelinde bu mücadeleler içinde öğrenerek, burjuva devletin temellerini hedef alacağı devrimci amaçlara yöneltecektir. Bu mücadelenin ana güçleri, Türkiye işçi sınıfının devrimci güçleri, Kürt ulusal demokratik hareketi ve Türkiye'nin devrimci demokratik güçleridir. Devrimci Alternatif bu mücadeleler içinde şekillenecek ve partimizin, diğer devrimci güçler ile birlikte öncülüğünde işçi sınıfının tarihsel misyonunu gerçekleştirme niteliğine kavuşacaktır.

Alman Komünist Partisi - DKP'nin ACIL PROGRAMI

Alman Komünist Partisi (DKP) Merkez Komitesi'nin 23 – 24 Nisan 2016 tarihlerinde Hannover'de yapılan 3. Plenum'unda kabul edilmiştir.

- o Barış, iş, eğitim ve ödenebilir konut hakkımız için birlikte mücadeleyle!
- o Sosyal kıyım politikalarını ve demokratik hakların budanmasını durdurun!

Ülkemizde içe yönelik bir savaş yürütülmektedir. Bunun sonucu yoksulluk ve zenginler, tekeller ve bankalar lehine olan dağılımdır. Bu savaşın silahları ise işsizlik, Hartz-Sistemi, taşeron sistemi, süreli işyeri sözleşmeleri, konut kıtlığı, komünlerin (yerel yönetimlerin Ç.N.) borçlanması ve özelleştirmelerdir.

Sosyal haklar için ve iş piyasasında, istihdam alanında yıkıcı rekabete karşı ortak mücadeleye ihtiyacımız var. Yeteri kadar istihdam olanağı mevcut. Çocuk kreşlerinde, okullarda, gençlik merkezlerinde ve sağlık alanı ile yaşlı bakımında daha fazla çalışana ihtiyacımız var. Okullar, gençlik merkezleri, hastaneler ve konutlar tadilatından geçirilmeli ve yenileri inşa edilmelidir. Kamusal toplu ulaşım sistemi genişletilmelidir. Özelleştirmeler iptal edilmelidir.

Yaşlılıkta yoksulluk ve istihdam olanaklarına rağmen yoksulluk – buna artık son verilmelidir! Taşeron işçiliğinin ve işyerlerinde süreli iş sözleşmelerinin yasaklanmalarını, hemen 12 Euro'luk asgari saat ücretini, işsizlik parasının süre ile sınırlandırılmasının kaldırılmasını, emeklilik maaşı düzeyinin yüzde 53 oranına yükseltilmesini ve Hartz-Sisteminin yürürlükten kaldırılmasını talep ediyoruz.

Giderek daha fazla insan işsizliğe veya Minijob (yardımcı işler Ç.N.) ve güvensiz çalışmaya zorlanmaktadır. Sözde normal sigortalı çalışanlar ise sürekli daha fazla çalışmaya ve fazla mesai yapıp mesai ücretlerinin birikmesine zorlanmaktadır. Emekli olma yaşı yükseltilmektedir. Bizim ise yaşam boyu çalışma süresinin ve genel haftalık çalışma süresinin kısaltılmasına ihtiyacımız var. Bizim, 30 saatlik çalışma haftasının, varolan maaş düzeyinin ve istihdam oranının yasal olarak tam korunması koşullarında ihtiyacımız var. Bunu sağlamak için çalışma süresinin önce haftada 35 saate indirilmesinin yasalaştırılması için sonuç alıcı mücadelelere ihtiyacımız var.

Alman Komünist Partisi DKP'nin

talepleri şunlardır:

A) Kamusal mülkiyet alanında acil yatırımlar

1) Önümüzdeki beş yıl içerisinde ve en az 25 yıl kira oranı artmayacak olan bir milyon sosyal konutun inşa edilmesi.

2) Konutların, konut amacından farklı kullanılması ve bilinçli olarak boş tutulmasının hemen yasaklanması.

3) Yeni 2000 okul, 1000 gençlik merkezi ve 1000 çocuk kreşinin inşası.

4) Tadilat statüsünde olan yerlerin sorunlarının çözülmesi için

Hastanelerde 4 milyar Euro'luk

Okullarda 4 milyar Euro'luk ve

Kamusal toplu ulaşımında 6 milyar Euro'luk

yatırım programı

B) İş yerleri yaratılması

Anılan inşa ve tadilat programları sayesinde – bilhassa inşaat ve inşaata yakın sektörlerde – sürekli olarak 100.000 yeni işyeri yaratılacaktır.

20.000 ilave öğretmenin işe alınmasını talep ediyoruz.

10.000 ilave çocuk bakıcısının işe alınmasını talep ediyoruz.

Hastanelerde eksik olan 162.000 sağlık personeli işyerinin yaratılmasını talep ediyoruz.

10.000 ilave sosyal hizmet çalışanının işe alınmasını talep ediyoruz.

C) Sosyal hizmetlerin iyileştirilmesi

İşsizlerin mesleki niteliksel yeterliliğinin artırılması için, yeni meslek eğitimleri vb. için ayrılan bütçelerin yılda 2 milyar Euro yükseltilmesini talep ediyoruz.

ALG 2 (işsizlik parası 2, Ç.N.), sosyal yardım, kira parası vs. için ayrılan bütçelerin 10 milyar Euro yükseltilmesini talep ediyoruz.

Yeterince Para Mevcut – Sadece Dağılımının Yeniden Düzenlenmesi Gerekli !

Bunların hepsi olanaklıdır. Yeterince para mevcut. Bunlar silahlanmaya akmaktadır. Bu yılki silahlanma bütçesi resmi olarak neredeyse 35 milyar Euro tutarındadır. Savaş Bakanı von der Leyen önümüzdeki 14 yılda ek olarak Federal Ordunun "modernleştirilmesine" 130 milyar Euro harcamak istemektedir. Ekonomi Bakanlığının verilerine göre silah sanayii 2015'de toplam 12,81 milyar Euro değerinde silah ihraç etmiştir.

Yeterince para mevcut. Bu paralar zenginler ve süper zenginler tarafından spekülatif amaçlarla istif edilmektedir. Almanya'da 123 milyarder ve bir milyondan fazla milyoner yaşamaktadır. Bunların sahip oldukları servet 2,4 trilyon Euro'dur. Bu para kaynaklarının dağılımının yeniden düzenlenmesi gerekmektedir.

Alman Komünist Partisi DKP'nin Talepleri Şunlardır:

Silahlanma bütçesinin hemen yüzde 20 azaltılması ve akabinde her yıl yüzde 10 azaltmanın sürdürülmesi.

Savaş Bakanı von der Leyen'in (CDU) silahlanma planlarının durdurulması.

Federal Ordunun tüm yurt dışı operasyonlarının durdurulması.

Her türlü silah ihracatının durdurulması ve silah sanayiinin tüm kârlarına el konulması.

Yılda 1 milyon Euro'dan fazla geliri olanlara, gelir beyannamesi temelinde, yüzde 2 oranında bir varlık vergisinin tahsil edileceği bir milyoner vergisinin yürürlüğe sokulması.

Alman Komünist Partisi - DKP'nin Acil Programı...(5. sayfadan devam)

Sermaye ve şirketlerin kârlarına yönelik üst vergi sınırının yükseltilmesi.

Kendimizi Böldürmeyiz!

Giderek daha fazla insanın sosyal statülerinin gerilemesi korkusuna girdikleri bir dönemde mültecilere karşı nefret körüklenmektedir. Federal Hükümetin mesajı şudur: Kemerlerinizi sıkmalı ve feragat etmelisiniz. Çünkü mültecilerin yol açtığı gider fazlalığı, iş, eğitim ve sosyal bütçelerden karşılanacaktır. Büyük Koalisyon bunu yaparken, kimseye hissettirmeden güya başa çıkılmayarak mülteci akınlarını gerektirecek şekilde iltica yarasını sertleştirmiştir. Savaş bölgeleri güvenli ülke olarak deklare edilmekte ve mülteciler için aile birleşimi olanaksız hâle getirilmekte, toplu sınır dışı etmeler gündeme getirilmektedir. Federal Hükümet bu şekilde, ülkede, mültecilere ve kaldıkları yerlere yönelik gündelik saldırılar ile "Almanya için Alternatif" partisinin seçim başarısı olarak kendisini gösteren yabancı düşmanı ve milliyetçi bir iklimi yaratmaktadır.

Federal Şansölye Angela Merkel (CDU) 2015 sonunda sınırları mültecilere açmış ve kendisini yoksulların hamisi olarak kutlatmıştı. Ancak O'nun politikası kesinlikle ülkelerini terk etmek zorunda bırakılan insanların çıkarlarına değil, bankalar ve tekellerin çıkarlarınaydı.

İş gücü sayısının artması Alman şirketlerinin işine gelmektedir. Meslek eğitim giderlerinden tasarruf etmekte, ucuz iş gücüne sahip olmaktadır ve rekabeti sertleştirmektedirler. İşçileri birbirlerine karşı kışkırtmak eski bir yöntemdir.

İşsizlerin, 2010 Ajandası ve Hartz-Sistemi ile hakları ellerinden alındıktan sonra, şimdi de mülteciler ücretlerin düşürülmesi için kullanılmaktadır. Günlük düzeydeki asgari ücret kaldırılmak ve mülteciler için harcanan giderler gerekçe gösterilerek toplu iş sözleşmelerinin talepleri püskürtülmek istenmektedir. İşçi sınıfının bütününün sömürülmesi daha ileri düzeye yükseltilmektedir.

Gayri menkul sahipleri ve gayri menkul spekülâtorleri de mültecilerden faydalanmaktadır. Büyük kentlerde uzun zamandır ve mültecilerden bağımsız olarak konut kıtlığı söz konusudur. Sosyal konut yapımı, yeterli kâr getirmediği için durdurulmuştur. Lüks konut inşasında ve satışında hızlı kâr yapılabilir. Ortaya çıkan talep şimdi konut piyasasındaki rekabeti elbette kızıştırır. Özel mülkiyet

hakları ile oynanamadığı için, kısa sürede konut sıkıntısını giderebilecek olan konutlar boş tutulmaktadır. Mültecilerin yerleştirilmesi – az sayıda konuta, ama çoğunlukla spor salonlarına veya çadır kentlere – yerel yönetimlere ve böylelikle yurttaşlara yüklenmektedir.

Alman ihracat sanayii, sınırların ürünler ve hizmetler için açık olmasından faydalanmaktadır. Angela Merkel'in "açık sınırların" asıl nedeni budur.

İnsanların işlerini ve konutlarını kaybetme, sosyal yaşam düzeylerinin düşmesi korkusu içinde olmaları bir gerçekliktir. Ancak bunun nedeni ülkemize gelen mülteciler değil, bankalar ve tekeller ile bunların hizmetinde olan Federal Hükümettir. Kendimizi böldürmeyeceğiz!

Savaş, Mülteciliğin Birinci Nedenidir

Ülkemiz dışarıya yönelik savaş yürütmektedir. Federal Hükümet bilinçli olarak mülteciliğin birinci nedeninin savaş olduğunu gizlemeye çalışmaktadır. Bu savaşlar, CDU/CSU, SPD ve Yeşiller politikacılarının sürekli olarak olanaklı kıldıkları ve böylelikle bankalara ve tekellere kârlarını güvence altına almalarını sağladıkları savaşlardır.

Afganistan, Suriye, Libya, Mali – nereye bakılırsa savaş görülüyor. Alman ordusu genelde ve kısmen öncülük yaparak bunlara katılmaktadır. Almanya, 1999'da Yugoslavya'ya karşı katıldığı NATO saldırı savaşından bu yana sürekli savaş konumundadır.

Milyonlarca insan öldürülmüş, sakatlanmış, yaşam olanakları yok edilmiş, mülteciliğe itilmiş durumdadır. Ve de savaş tehlikesi artmaya devam etmektedir. Baş saldırgan ABD'nin öncülüğünü yaptığı ve Almanya'nın da rolünü oynadığı NATO'dur. Emperyalizm Rusya ve Çin'e karşı yönelmekte, bu ülkeleri, hegemonyasını sürdürmek için kuşatmak istemektedir. Böylelikle kızırganın yangına dönme, hatta nükleer savaşa dönüşme tehlikesi artmaktadır. Savaşları yürüten ve savaşlardan kâr sağlayanların derdi insanlar, hakları veya özgürlükleri değildir. Onların derdi kaynaklar ve hammaddeler, nakliyat yollar, etki alanları ve üslerdir.

Bankalar, silah tekelleri ve büyük tekeller, savaşlardan, çevre felaketlerinden ve yaşam olanaklarının yok edilmesinden kazanmaktadır. Silah ihracatının sağladığı kârlar onlar için daha önemli olduğundan, insanlık felaketlerini ve çevrenin yok edilmesini

hesaplarına katmaktadır. Tüm bunlar insanları göçe zorlamaktadır.

Mültecilere yardım etmek, onlarla dayanışma içinde olmak ve ırkçılara karşı çıkmak isteyenler, savaşa da HAYIR demeli, militarizme ve savaşa karşı ayağa kalkmalıdır!

Sömürü Ve Savaşa Son! Ortak Mücadele!

Ülkemizdeki işsizliğin, sömürünün ve yoksulluğun, yabancı ülkelerdeki savaş ve yıkımın ve mülteciliğin yol açıcıları ve kâr sağlayıcıları bankalar ve tekeller ile bunlara hizmet eden hükümet partileridir. Onlar barikatın bir tarafından durmaktadır. Onların karşısında ise –kökenlerinden bağımsız, sömürülenler durmaktadır.

Yukarıdan aşağıya olması gereken yeniden dağılım mücadele ile elde edilebilir. Zenginler, bankalar ve (silah) tekelleri gönüllü olarak hiç bir şey vermezler. İşçileri hakları için mücadeleyi yürüten güçlü ve mücadeleciler işçi ve sendika hareketine ihtiyacımız var.

Afganistan ve Suriye'deki savaşlar, Federal Ordunun yurt dışı görevleri sonlandırılmalıdır. Federal Ordunun ve savaş ittifakı NATO'nun lağvedilmelerini talep ediyoruz. Almanya NATO'dan çıkmalıdır.

Biz ABD nükleer silahlarının, uçaklarının ve insansız hava araçlarının Almanya'dan çekilmesi ve ABD ve NATO üslerinin kapatılması için mücadele ediyoruz. Silah ihracatına, silahlanma giderlerine ve silah üretimine karşı çıkıyoruz. Silah üretiminin sivil üretime dönüştürülmesi olanaklıdır ve işyerlerini güvenceye alabilir. Federal Ordunun yurt içinde görevlendirilmesine hayır diyoruz.

Savaş kışkırtıcıları gönüllü olarak hammadde, piyasa ve etki alanları avından vazgeçmeyeceklerdir. İçinde savaş kışkırtıcılarını geri püskürten aktif bir işçi hareketinin bulunduğu güçlü bir barış hareketine ihtiyacımız var.

Savaşa ve sömürüye karşı mücadele ancak birlikte olanaklıdır: Sendikacıların, işçilerin, memurların, hizmetlilerin, işsizlerin, emeklilerin, çırakların, üniversite ve okul öğrencilerinin, göçmenlerin ve mültecilerin ortak mücadeleleriyle! Ten rengi veya köken bizi ilgilendirmez, bizi ilgilendiren hangi sınıfa ait olduklarıdır.